

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
" pol leta 4 " — " "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
" pol leta 5 " — " "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravištvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rekopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Goriške volitve.

V Gorici, dne 3. julija.

Ako pogledamo po naši deželi, vsak izmed nas vidi in sam v sebi čuti, da smo mi Slovenci na Goriškem v nekterih letih veliko napredovali v narodnih zadevah. Ponosno moremo reči, da smo to storili sami s pomočjo drugih bratov slovenskih, katerih duševna dela so tudi nam bila v spodbujajo in poduk. Na Goriškem so pa do zdaj zedinjeni delali rodoljubi vseh stanov, tudi kmečkoga. Naše čitalnice so sad vzajemnega delovanja, tako tudi politično društvo Soča. Kaj pa rečemo o naših taborih? Voditelji so jim bili nekteri gospodje, več pa jih je bilo občinskih zastopnikov po deželi, in prav zato, ker so ti pomagali drugi drugemu, se je toliko ljudstva zbralo na njih poklic in naši tabori so bili veličanski. To nam kaže pot, po kateri moramo tudi pri volitvah deželnih poslancev hoditi. Polit. društvo Soča je mislilo, da mora priporočati za poslance tudi nekoliko kmetovalcev. Če kmetovalec s trdno svojo roko prisili zemljo, da mu veliko dá ploda za ves narod, če se kmet srčno žrtvuje in dá zdravje in življenje v bitvi za domovino, če je pokazalo ljudstvo po narodnih shodih, da razumi potrebe našega naroda in da mu bije zlahčno srcé za čast in povzdigo Slovenstva, za Boga! gotovo ima ljudstvo med seboj kmetovalce, ki bodo znali tudi kot poslanci v deželnem zboru naš narod zastopati umno in srčno.

Prav zdaj so za nas prevažni časi. Glavni namen deželnih zborov in iz njih izhajajočega državnega zbora bo najprej rešitev preimenitnih državnopravnih vprašanj, med temi posebno uravnanje mednarodnih razmer in pravic, preuredba volilnega reda za deželne zборе in za državni zbor, razširjenje deželne in občinske avtonomije ali samouprave. Od vgodne ali nevgodne rešitve teh prevažnih vprašanj je odvisna naša osoda in skušati moramo, da na svojo stran obrnemo srečo. Zato

ne smemo en trenutek pozabiti, da je sedanje ministerstvo nam neugodno. S Čehi se ni hotelo pogoditi, kranjskim Slovincem tudi ni potrdilo postav gledé jezika slovenskega za uradnije in šole. Tudi kaže njegov program, da noče veliko spremeniti poprejšnje politike. Zarad vsega tega potrebujemo posebno zdaj takih poslancev, ki so vrli, značajni Slovenci in neodvisni.

C. kr. uradniki, posebno politični uradniki, kateri morajo vlado zastopati in njene namere podpirati, nam ne morejo dati nobenega poročstva, da bodo stalno in neustrašljivo za vgodno rešitev gori navedenih vprašanj glasovali in se borili, in zatorej moramo na to paziti, da se jih pri volitvah, kolikor mogoče ogibamo.

Polit. društvo Soča je le enega polit. uradnika priporočilo, znanega rodoljuba gosp. Winkler-ja in tudi tega le zastran tega, ker so mu od vseh strani poročila došla, da bo na Tominskem gotovo enoglasno izvoljen. Postavilo ga je previdno za kandidata tamkaj (pri obrtnijskih krajih) kjer bi se bil najlože nenaroden mož vrnil, kakor že skušnje učijo. Sicer pa uradnikov nikakor ne!

Pri sedanjih razmerah bi Goriški Slovenci dokazali popolno politično nezrelost, in bi tudi vsemu slovenskemu narodu lahko neizmerno škodo naklonili, ko bi vladne služabnike za poslance volili. Na Kranjskem niso izvolili med 21 slovenskih poslancev nobenega uradnika, na Štajerskem med 6 le neustrašljivega Hermana. Le mi goriški Slovenci, ki smo se jeli v zadnjih letih tako krepko gibati in se za svoje pravice poganjati — mi naj volimo več kakor polovico uradnikov, vladnih mož in celo tujce za svoje poslance?! — Sramotno bi bilo za nas in ves svet bi lahko s prstom na nas kazal: „Glejte goriški Slovenci se še niso ovdali hlapčevanja, ker se v vladnih povojih še tako dobro občutijo!“

Nek dopisnik v zadnjih Novicah trdi, „da se je zoper gosp. Marušiča že od začetka izdala parola: „duhovnikov ne voliti“. To ni res! Zakaj ni pa

Soča gosp. Marušiča priporočila, nu, ker ni dobil pri glasovanji večine glasov in to mora že svoje uzroke imeti; gotovo pa ne zarad tega, ker je duhovnik. Predno je sklical odbor Soče društveni zbor skupaj zastran volitev, poprašal je pismeno veljavne može vseh okrajev naše grofje in se z njimi posvetoval o kandidatih, ki bi se imeli za ta ali oni volilni okraj nasvetovati. Nikdo ni niti enega gosp. duhovnika priporočal in tudi se ni vidilo da bi bilo kateremu mar, za poslanstvo kandidirati; — kako je tedaj mogla Soča ktereга duhovnika za kandidata postaviti? — Sicer ni še dozdej društvo Soča nikdar pokazalo, da bi imelo kaj proti našemu čast. duhovstvu, saj dobro spoznava, da je bilo ono do zdaj vsikdar narodno in da je tudi dosti za narod storilo. S tem sem priobčil načela našega polit. društva Soče in pojasnil njegovo dosedanje delovanje gledé prihodnjih volitev. Program Soče, zakolikor se ni razvil na dosedanjih taborih je tudi zapopaden v tem pojasnilu.

Konečno zagotavljam, da je glavni namen našega društva skrbeti in se poganjati za dosego in brambo narodnih pravic in za vsestranski napredek posebno Goriških Slovincem in da ta namen doseže — mora najčvrstejši delati o času volitev deželnih poslancev, pa tudi o vsakem drugem važnem primerljaji. Vsi pravi rodoljubi naj pa sodelajo!

Ernest Klavžar,
tajnik polit. društva Soče.

Dopisi.

Iz Celja, 31. junija. [Izv. dop.] Brez svobodomiselnega in pravičnega volilnega reda Slovincem ni pomoči! Torej naj bo prva in najsvetejša dolžnost naših poslancev truditi se, da se tako imenovano zastopanje po interesih zameni za

Listek.

Harambaša.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Checholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Dalja.)

„Kaj se je dogodilo?“ — vpraša žena, zakaljeno oko se jej posveti in presunljivo zamakne v moža.

„Nič se nij pripetilo,“ — odgovori soprogi in na stran obrne glavo, zato da nij zapazila njegovega nepokoja, „vprašal sem te le za tega delj, ker menim, da bi to koristnejše bilo tebi.“

„Tukaj umreti, ali na poti ugasnoti!“ — šepne bolnica, „ali jaz bi rada mirno umrla.“

„Mirno,“ — nasmehne se trpko Mladen, „Marjanko, Marjanko! tvoja svoboda je morda nas vseh pogin. — Ali kaj, saj ne more od tu,“ — omeni harambaša natihoma, „bodi-si, da jo odnesemo, pretresnila bi se, a potlej nam umrje na poti, predno pridemo z nje sto korakov daleč.“

Odloči se; zaiskri se mu oko; pokima sinoma in z njima vred odide mej hajduke. Prav ta trenutek je s straže posel prihitel z oznanilom: množica pandurjev vrh zaseda na levi strani.

„Zakličí vse straže le-sem!“ — ukaže harambaša. Sel pobegne k stražam nazaj.

„Bogme, nij drugače zdaj, bratje,“ — Mladen

ostalim omeni, „na trije straneh smo že zajeti, in če se neutegoma po globelih ne umaknemo k Drini, zaloti nas pogin.“

Hajdukov nij bilo groza te vesti.

„Tomić!“ — oglasi se zopet harambaša — „a vendar Staniša že pelje svoje junake,“ — sam sebi pretrga besedo. „Stopite v krog, junaci!“ — ukaže prišlim. „Tomić!“ — zopet začne, „ti popelješ vse junake in te poštene dekleta, katere so iz zgol ljubezni za mojo soprogo prišle na gore, — popelješ jih po globelih k Drini. Drži se zmerom desne strani; tamkaj vas krije les, a predno nizam prodere gori na teme, lahko mu boste v tem vi že za hrbtom.“

„A ti, harambaša?“ — povpraša Tomić.

Mladen svoja sina prime za roci, rekoč: „Mi trije ne zapustimo umirajoče žene in matere!“

„Mi tudi ne!“ — soglasno vikno hajduci!“

„Kdo se upa kljubovati svojega harambaša odlokom?“ — vskrikne Mladen.

Hajduci umolkno, poobesijo glave.

„V globeli pod hrastom,“ — zopet harambaša mirno govori dalje, „kder smo že taborili, tam se razdelite na dva oddelka. Staniša naj bode načeloval enemu oddelku in nizam dražil zadaj. Junaci! le kateri ste brzonogi tisti pojdete se Stanišo, morebiti se nam posreči, da splašimo bisurmana ter prepodimo. Nikar naj vas se nobeden ne dade okanite! Raji streljajte v zrak, pa urno zaporedoma streljajte, zato da se jim

vas bo mnogo zdelo. Ti Tomić pojdeš pa z enim oddelkom k Priepolji, kder imamo zaločene age in pandurje zaprte. Jutri, če bodeš videl, da se ti muslimanski psi ne bodo hoteli premeknoti od tu, porobi jim v božjem imeni glave in pomeči vse v Milijasko. — Krstić, idi po strežajke!“

Harambaša je šel od hajduka k hajduku, vsakega je poljubil; naposled zopet stopi pred-nje.

„Zdaj pa, Bog varuj vas in mene!“ — vikne z ginljivim glasom. „Vrli junaci ste bili zmerom, le takovi bodite tudi posle, ne prizanašajte ni Turku, niti poturčencu. Amem!“

Po teh besedah čapko sname z glave in na stran stopi s svojima sinoma vred; hajduci žalostni odido, s solzami v očeh; že je tudi poslednji zginol v globel, ki je odpirala se meju obema stranima skale tako, kakor bi jo z drogom bil razpolovičil kedo.

Še enkrat se Mladen ozre v krasni nebeški obok, ozre v jasno sonce, potlej pa pobesi glavo in se sinoma vred odide v skalo, s kamenom špiljo zasloni za seboj tako, tako da nij nikder nič poznalo se, ali kedo biva ali ne v teh otlinah.

Ko so stopili v bolnico, sedela je harambašinja na postelji. Duše nij imela še tako zatemnjene, da ne bi bila poznala, da se je prigodilo nekaj nenavadnega.

Njenemu povpraševanju je Mladen naposled razodel vse okolnosti. Harambašinja ga je tiho poslušala; ta nova nevarnost je novo življenje vlila va-njo; vsklo-

pravi ljudski zastop. Ako se bode število poslancev za polovico pomnožilo, in ako se odstrani volitev po grupah in volilnih možéh, potem bi si vsakih 10.000 duš volilo enega poslanca in vsa Štirska bi jih imela 100, ki bi izmed sebe volili 20 delegatov za obravnavanje skupnih zadev v centralnem parlamentu, ki bi štel 360 delegatov, če bi prišel na 50.000 duš po en delegat. Le potem bi bilo mogoče, da bi dolénja Štirska poslala 40 poslancev v deželni zbor, kjer bi se dalo doseči, da se vsaj južna slovenska dežela loči od gorenje nemške in da začne svoje avtonomno življenje po svojih koristih. Na spremembo volilnega reda morajo naši novi poslanci v prvi vrsti gledati; če se bodo pečali s zadevami manje vrednosti, potem svojega cilja nikdar ne dosežemo. Samo palijativna sredstva bodo, ako si bodo naši poslanci samo za to prizadevali, da se nam naša osoda podjarmljenosti nekoliko zboljša. Napake in krivice moramo iz korena izruti, in to dosežemo le z novim volilnim redom, kterega si moramo privojskovati z vsemi postavnimi pripomočki. Dobro bi tudi bilo, ko bi se o tej stvari govorilo tudi na taborjih. Resnično svobodoumen volilen red si pa le tedaj misliti moremo, ako vživa vsak državlján enake pravice, ne gledé na to, ali ima kako kmetijsko posestvo, ali tako, ki je vknjiženo pri deželni knjižnici, ali pa se peča z obrtnijo ali kupčijo. Volilni red — to je torej glavna zadeva, ktero našim zaupnim možem pokladamo na srce.

Iz Dolenjskega, 2. julija. [Izv. dop.] No, volitve smo končali tako kakor smo mislili, da jih bomo. Ne bode Vam morda nevšečno, ako se čez dolgo spet oglasim in Vašim bralcem s kratkimi risi povem kako smo delali in kaj smo se naučili.

Dolenje Kranjsko je, izvzemši Kočevje in c. k. uradnikov, pošteno slovensko. Z Nemci ne pridemo v dotiko, torej tacih težavnih bojev, kakor jih imate pri Vas na nemški meji, ali kakoršnim podlegajo ubogi koroški bratje, pri nas ne poznamo. Inteligencija narodova dela povsod politiko narodovo. Ako torej pri nas ni vse čisto kakor bi lahko bilo na tako precej neomadeženi slovanski zemlji, iščemo izvir samo v pomanjkanji narodne inteligencije. Ta pa dorašča od leta do leta, kajti res je, kar ste že Vi omenili, da se iz mladine naše niti za 2% ne rekrutira število narodnih nasprotnikov.

Vpljiv naše mlajše inteligencije se je pokazal tudi pri nas nekoliko v zadnjih volitvah v Trebnjem.

Kakor znano izvoljen je bil na lastno kandidaturu dr. Zarnik pri nas. Agitacija zanj in proti njemu je bila živa in huda. Vdeležil sem se je sam, torej mi boste verjeli da sem podučen. A ker smo sklenili zloga in mir in ker tudi „Novice“ pravijo, da je vse „dobro“,

nila se je na postelji, objela moža in sina, a ni solzica nij porosila jej očesa, kajti povspela se je bila nad svojo prirojeno premišljenost; naposled pa je sama zopet legla.

Mladen zopet odide skali na teme, da bi pogledal za svojimi junaci; da bi videl, kolika je musulmanska moč in kako blizu so že.

Oj, blizu so že! Gotovo so dobro podučeni, kde je prav za prav skrit harambaša, kajti z vseh strani dehte k skali. Mladen je preštel vse posamezne oddelke, da, kolikor gozdni prostori pripuščajo, pozna tudi posameznike; pozna bašo Mahmuda, pozna kadi-effendi-ja, svojega najlisičnejšega in najnevarnejšega vraga, kateri sicer malo govori, ali tem pridnejše snuje in kuje naklepe; pozna tudi bega Džindafića, in njegovega sina — bega Emina.

Ko Emina zagleda Mladen, razhudi se. „A tudi njegov pobratim!“ — trpkó vikne, „no, tako tedaj, ta pes je osvobodil mojega sina, a poslal vohone za njim. Da, taka je; le Turku veruj, pa hudiču, oba sta možaka. Oj, oj, gospod Bog, usmiljeni Bog!“ — mane si čapko na glavi, „le pošlji mi tega bebca na oko, pa bomo videli, kako se bodo hudirji pulili za-nj.“

Uže so se pandurji na obeh konceh zedinili z nizamom; brzo komarajo naprej; bolj in bolj se bližajo drug drugemu, čem tesnejši je prostor mej njimi in Mladenovo trdnjavo.

Mladen strmi v daljavo; tam se morajo prikazati

ne bom mirú kalil. Pozabimo, in glejmo, da bomo vsi poštenei narodnjaki. Omenjeno bodi le nekaj kratkega. Mlajši zavedni Slovenci, tudi mlajši duhovniki, so bili in so delali vsi za Zarnika. Starejši duhovniki in narodnjaki pak odločno proti njemu, ker so imeli iz Ljubljane pisma v roki, kateri, ako bi bili resnico govorili, bili bi vsacega odvrnili, tudi mene. Pa ker so le pro-rokovali in se niso mogli na pozitivnosti opirati, nismo jim verjeli. Kako se je agitiralo vidno je iz tega le prizora, kterega vem iz zanesljivih ust. K g. Zarniku pride nek kmet in mu pravi: „Jaz Vam bom že dal glas. Pravijo eni, da nas boste ob vero spravili; pa jaz pravim, da vera ni kakor en klobuk ali pruštof, kateri se da vzeti.“ To se ve, da je mož zagotovilo dobil, da se mu ni bati za vero. Sploh pak se je bila že pred volitvijo zloga naredila, sosebno, ker so se nekteri gospodje preverili, da naš narod tacih poslancev ne voli rad, ki so slovensko pozabili (kakor tihi kandidat inženir Potočnik) ali pa tacih, ki radi v zboru le molčé. To so izkušnje, kterih prihodnjic ne bomo smeli prezirati, če nočemo, da počasi narodni nasprotniki prevage ne dobodo.

Kakor so reči stale predno smo zloga naredili bil bi dobil dr. Zarnik na svoje dozdanje delovanje večino glasov, ali pa trebalo bi bilo ožje volitve.

V Novem mestu so se volilci izvrstno obnašali. Obljube, s kterimi so nemškutarji brezvestno in nesramno hoteli Kljuna vrniti volilcem, niso izdale nič. Glasove, ktere je odpadnik Kljun dobil, so skoro brez izjeme c. k. uradnikov in tistih ljudi, ki so odvisni od njih. Samostojni volilci so Rudeža volili, možá, ki je vselej bil za odločno po „Slov. Narodu“ zastopano politiko. Razen Metličanov, Črnomaljevcev in Kostanjevčanov, ki so trdni narodnjaki, obnesli so se letos tudi Višnjanje na čast slovenski kranjski deželi. Pozabili smo, da so zadnjic za Nemca glasovali in veselo jih pozdravljamo!

Iz Gorenjskega, 1. jul. [Izv. dop.] (Volitev v Radoljci in Trziču.) Čas volitev je gotovo za državljana zanimiv, kajti takrat se pokaže prav očitno, koliko prodere politična zavest od ene do druge volitvene dobe. Takrat pe tudi vidimo, kako caplajo in beračijo najbolj zagrizneni birokrati in aristokrati okrog ljudstva, kterega sicer še ne pogledajo ter se mu sladkaje prilizujejo, da bi bili izvoljeni. Tako smo tudi tudi zdaj kakor pred tremi leti videli pl. Wurzbacha, pašo Radoljškega, se sladkati in dobrikati kmečkím županom, in res se mu je posrečilo, da je dobil nekaj nevednežev na svojo stran. Mislil si je že, zdaj bom pa vendar enkrat zmagal in potem se bom smijal v ljubljanski deželni zbornici kakor medved, svojim poli-

njegovi junaci; dolgo časa jih nij na pozorišče; harambaša, ta junaški hajduk — jame se tresti tako, kakor drhti boječé dete; boji se: morebiti so zablodili vragu v žrelo.

„Hvala Bogu!“ — nenadoma vskrikne od same radosti; tam v daljini vidi, kako junaci pandurjem in nizamu za hrptom lesu skozi prodor vhajajo dalje v les.

Ali njegove radosti vskip je bil zelo nepremišljen, kajti izdal je z njim pandurjem svojo navzočnost, spričilo je bil njih radostni vrišč, a tudi precej so zagrmle dobro namirjene puške. Nekemu Turku olov-nica iz puške — uže oslabela, zadela je kraj skale, toda nij imela toliko moči več, da bi se bila razplosknola, temuč pala je navzdol.

„Prokletó!“ — huškné Mladen in po čeli vdari se, „vendar si enkrat zavrela mi, pamet, zavrela, ti stara lesiča! — No, toda kaj velja? videli bomo, kaj Bog dade! — razvedri si srce in odide se svojega ogledališča.“

„Nej je drugače pomoči, sina!“ — spregovori v čumnato stopivši k svojej družini, „sovražnik je okrog in okrog nas, Turci vedo, da smo tu. Skale nam ne razrijo tako kmalu, v tem pa nam ne mara posveti upanje. Pogledite, ali je še kaj živeža, najpopreje pa, ali je kaj vode v posodi, potlej pa, sina, idita vsak k nemu otvoru in vsakega bisurmana mi poderita, morda jih naposled vendar-le oplaši to.“ (Dalje prih.)

tičnim sovražnikom. Vendar aristokrátični mož, ki misli, da je nezmotljiv, se je zopet enkrat prav dobro spekel. Narodnjaki so se o pravem času jeli gibati, in ko so se volitve volilnih mož začele vršiti, ostali so vsi Wurzbachovi privrženci, na cedilu. Videč to blamažo porine zviti paša hitro dr. Škarijo kmetom kot protikandidata proti Pintarju, in res je Škarija tudi kandidaturu prevzel. Ali revček niti enega glasa ni dobil! Izmed 48 volilcev je glasovalo 45 za Pintarja, en glas je dobil Razingar, dva sta pa volila Thurna mlajšega. Marsikaj bi se dalo o Wurzbachu in njega kreaturi J. pisariti — a naj bo; zmaga je naša in vse prizadevanje nemčurske klike je bilo zastonj. Le toliko še povem da v več krajih še večina prebivalcev do zadnjega trenutka ni vedela, da in kdaj se bo volilo. Tako v Gorjah in drugod, kjer so prav po tihotapski glave skupaj stikali in delali pot za Wurzbacha, kateri je pa vendar kljubu vsem agitacijam sramotno propal. Povedati moram tudi, da ga je nek fajmošter volilnega reda določila učil, kar mu je gotovo nekoliko rudečice v obraz porinilo.

Drugače se je pa obrnilo z volitvijo v nemčurskem Trziči. Tu je prevladal protinarodni kandidat, a vendar se mu ni treba preveč veseliti, kajti on še ni v deželnega zbora zbornici, in bilo bi tudi jako slabo, ko bi sedeli s tako nepoštenimi sredstvi izvoljeni poslanci v nji. Kakor že leta 1867 tako je bil tudi zdaj glavni agitator nemčurske klike grof Thurn. Ka bom tega človeka popisoval! nekteri ga že poznajo iz „Slovenca“ nekteri so ga pa lahko videli zadnja leta v ljubljanski deželni zbornici, kjer je pridno molčal, razen da je enkrat nekaj bral, pa tako, da so se mu nemškutarji sami posmehovali; vstajal in na klopi obsedel, kakor mu je Dežman pomignil. Napenjal je vse sile, žugal ter obetal in si preskrbel še več agitatorjev med čev-larji in družimi tacimi ljudmi, ki nimajo niti najmanjšega pojma o volitvah. Slepārili so ti ljudje volilce, da: ako volijo narodnega kandidata, zgubi Radoljšca okrajno glavarstvo, ktero bi se preselilo v Grad; ter da Kljun, kterega so šli trije Radoljščani moledovat, naj jim preskrbi postajo železnično, ne bo jo hotel priporočati; z eno besedo, najbolj bedaste reči so ti ljudjo trosili, da bi le več smeti na svojo stran pridobili.

Posebno zadnji dan pred volitvijo je letal Thurn v družbi treh družih možiceljnov, ki pa še ne zaslužijo da bi jih imenoval, po Radoljci od hiše do hiše ter prosil in rotil, naj gre vse za Gavtra v Trzič, celo na trgu je segal v roke zamazaním kovačem in drugim, kterih sicer še ne pogleda. In res pridere cela drhal v Trzič nadjaje se dobrega jela in pila, pa tudi nekaj novcev za trud. Kakor je bilo že prej vse nepostavno osnovano, tako se je vsa volitev tudi krivično in enostransko vršila, tako da je res čuditi, da tako svobodno-miselna (?) vlada, kakor bi naša rada bila, kaj tacega dopustiti more. Vodil je volitev neki Jagritsch, zagriznen nemčur in birokrat, ki slovenski ne zna, da-siravno je, ako se sicer ne motim, Ljubljančan.

Ni tukaj moja naloga konstatirati vsako krivico posebej, to se bo že navedlo v protestu, a to pa moram vendar vprašati, kako se sme dreti c. kr. komisar nad poštenimi narodnimi volilci, kakor da bi bili psi, med tem ko je nemškutarskim volilcem vse dovoljeno. Rad bi tudi vedel, kako si misli volilna komisija prosto volitev, ko pošilja tri briče, da tirajo pol gluhe in slepe volilce v zbornico s silo, da glasujejo za Gavtra? in kako se predrzne komisar sklep volitve toliko časa odlašati, da pritirata dva beriča sredi med saboj še zadnjega volilca, kterega morata vjeti vsega vmazanega in razcapanega z vmazaním predpasnikom, da dà Glavstru edini glas, ki ga je faktično Gauster več dobil kakor narodni kandidat Murnik. Kajti njegovega glasu, (on je sam sebe volil,) vendar nesmerno šteti. Radi bi tudi vedeli, kako je dobil volilno pravico gojzdnarski in s 25 gold. plačani srenjski pisac Erschen iz Radoljce, in nek drugi kajzar, ki plačuje cele 4 f. davka, med tem ko drugi trije celo s 10—13 gld. davka niso dobili pravice. Dobro bi bilo, da bi nam povedal Wurzbach, kje je ležal imenik volilcev v pregled, kterega ni nihče narodnih volilcev videl, in kako je to, da je odlagal z razdelitvijo legitimacij

do zadnjega trenutka, tako, da se ni bilo mogoče več pritožiti? Rad bi tudi vedel, kako da c. kr. komisar Jagrič ni dovolil glasovati s pravilno narejenim pooblastilnim listom, pooblastencu neke fabrike v Kamniku, ko je vendar smel glasovati železnični merjavec Kubiček brez pravnega pooblastila in železnični uradnik Proj, ki nima pravice, samo zato, ker sta volila nemčurjem po godu. Povedati moram tudi, da je nekatere dni pred volitvijo prišel iz Tržiča c. kr. sodnik dr. Kerstein k narodnemu kandidatu Murniku v Radoljco, se hliniti in prilizovat — ter obetat, da tudi on voli njega, pa je ravno on dosti proti Murniku agitiral in tudi sam Gavstra volil. Pri tacem počenjanji pa hočejo ti hinavski liberaluhi, da bi jih mi kot naše prijatelje spoštovali! Zato se pač ni čuditi da so se pri tacih očitnih krivicah volilci jeze tresli. Slava pa Vam vrli kamniški sokoli! ki ste prišli v tako ogromnem številu. Slava tudi Vam poštene Kamenčanke, ki se niste strašile dolge in težavne poti za sveto našo reč; in tudi Vam Tržiški narodnjaci slava! Malo število sicer Vas je bilo, a toliko večjo slavo ste si zaslužili, ker se ne bojite surovih napadov Vaših neolikanih sotržanov. In posebno Vam gospod Prešerin, slava! Vi ste edini uradnik, ki je volil narodnjaka. Pokazali ste da se ne bojite birokratične šibe, katero ste mogli že pred tremi leti čutiti, ker ste po svojem propričanji volili. In konečno bi tudi iz Kamnika poslal kdo kako ilustracijo k agitovanju Gavstra, kterega upamo videti v kratkem izpahnenega iz deželne dvorane ljubljanske.

Iz goriške okolice, 2. julija. M—ev. [Izv. dop.]
Vsak general se nadja, ako ima srčne, hrabre vojščake tudi zmage; tako hoče in bi rada tudi sleherna stranka pri volitvah zmagala. Kakor drugod po raztrgani, zasušeni in milo zdihujoči Sloveniji, — ki še vedno od svojih vrlih sinov pomoči in rešenja iz tujčevih spón pričakuje, — stojite si tudi na slovenskem Goriškem ali Primorskem, kakor vlada to kronovino ali ta pašalik imenuje, dve zlo različni stranki nasproti. Kakovo ime bi nasprotniki narodno-slovenske stranke dal, sem si dolgo glavo belil, slednjič se mi je ime vladna ali uradniška stranka še najbolj prilično ime dozdevalo. No na imenu ni toliko ležeče; da le nasprotno stranko in njena načela boljše poznavamo, na tem je največ, da vse ležeče. Primerjal bi naše dve stranki prejšnjima strankama na Hrvaškem, in sicer narodno slovensko z tedajno narodno-liberalno; in nam nasprotno, ki nam hoče uradnike za poslance vsiliti, pa s tedajno unionistično stranko, ki je z Rauchom hodila čez rov in kol in na vsaki način in pod vsako ceno hotela zavez z Magjari, koji je tudi slednjič duševni in gmotni kvar hrvaškega naroda v Rauchovem nazovi (pseudo) saboru po neslišanih zvijačah in demoralizirajočo vsakovrstno „presijo“ sklenila. Pa kakor oni zavez z azijskim oholim narodom že sedaj kot težka mora nad Zvonimirjeno krono in hrvaškim narodom leži, tako se bojim, da bode — ako se volitve nam nasprotni stranki posrečijo — tudi nad nami mora ležala in nas v „ljubeznjivo“ vladno naročje zazibkala. Še je čas, da se slovenski volilni možje svoje dolžnosti proti narodu in tistim možem, ki so že djansko pokazali, da so našega poverenja vredni, zavedo. Bi li ne bila sramota za nas, ako bi namesto našega vrlega dr. Lavriča, očeta in začetnika čitalnic in vseh štirih taborov na Goriškem, c. k. glavarja bar. Pino-ta za svojega poslanca izvolili? Mi slovenski volilci še enkrat povdarjamo, da zoper svojega delavnega g. glavarja nič nimamo in da ga kot pravičnega in sedajno narodno dobo poznavajočega moža zelo čislamo; ali ker je gotovo, da noben uradnik, imevši tudi vso dobro voljo, ne more s svojo vlado v protislovju stoječega naroda zastopati, kakor občni narodni blagor zahteva, ga voliti ne moremo in ne smemo. Ko sem šel 29. junija na vipavski tabor, ki se je, kakor že znano, zaradi zlo neugodnega vremena — bil je cel dan dež — na 14. avgusta odložil, slišal sem celo necega slovenskega narodnega uradnika reči, da naj si nikar c. k. uradnikov za poslance ne volimo, ako se nečemo opéči; kajti noben politično zrel narod si svojih zastopnikov iz uradniškega stanu ne izbira, tim manj pa, je rekel med drugim, imajo Slovenci vzrok si uradnike za poslance voliti. Ni še namreč dovolj, ako

sam je koji uradnik pravičen, kajti ravno za pravico deliti, je tudi od višje oblasti postavljen in od naroda oziroma od vlade v ta namen tudi plačan. Noben uradnik, ki gori za duševni in gmotni razvitek našega naroda, prevideč nemogočnost med dvema stolama — med vladnim in narodnim — sedeti, se ne bo vsiljeval našemu narodu za poslanca. Dovolj je za nas Primorce, ako je iz srede uradnikov g. Winkler v dež. zboru, kterega zasluge nikakor ne preziramo; le škoda, da nimamo več enacih uradnikov, ki bi bili tako zmožni slovenskega jezika, kot je on. Ali da bi nas med vsemi slov. poslanci skorej polovica uradnikov v dež. zboru zastopala, kdo bo to odobral? Bi li ne bila to velika blamaža pred vsem narodom in črna nehvaležnost, ako pustimo našega vrlega dr. Lavriča pasti, ki ima v oziru zbujanja slovenske narodnosti na Goriškem največe zasluge, ki se že mnogo duševno in materijalno za naš mili od tujcev zaničevani narod žrtvoval? Nadjamo se, da se bode te vi slovenski volilci dne 10. julija tega, kar ste narodu in dr. Lavriču dolžni, še o pravem času zavedeli, da se ne bode te pa prepozno za ušesi praskali. Tudi o g. Faganelu, županu v Oseku, ki je sicer kmečkoga stanu, kterega žulje on gotovo najboljšje pozna, ste slišali na sezanskem taboru, kako je s prepričalno besedo o potrebi poniževanja davkov govoril; slišali ste ga vi udje političnega društva „Soče“, kako zgovoren e bil pri sejah imenovanega društva, in kako je nas z dr. Lavričem v seji 2. junija razvijaje svoj program zagotovil, da bode vse točke naših taborov zagovarjal, in kako da smo oba za kandidata občin na deželi enoglasno potrdili in si vzajemno zagotovili, da bodedo za njuno kandidaturo tudi delali. — Z žalostnim srcem pa moram izjaviti, da so nekteri udje „Soče“ na ono sejo pozabili ali svoji obljubi celo nezvesti postali. Med temi nezvestimi (udi) je clo neki župan goriške okolice, ki je tudi pri seji 2. junija nazoč bil in za imenovana kandidata glasovaje roko vzdignil, ter ima „živela“ zapupil. Ta — lahko bi ga z imenom povedal — agitira sedaj ravno za nam nasprotna kandidata Pinota in Marušiča, in to dela iz dobro nam znanega razloga. Ne dajte se tedaj gg., dragi slovenski možje od tistega sebičnega motiti; ne bojte se mu zameriti, ako boste za sočka priporočenca 10. t. m. glasovali, kajti mati Slava vam bo za to na veke hvaležna. Nadjam se, da se ne bode te dali po lažéh in natolcevanju nasprotnne stranke prevariti; imejte pred očmi, da kdor po vesti in svojem prepričanji za narod déla, ga čakajo le pót in trud in obrekovanje naših protivnikov. Kakor je pót v nebesa ozka, težavna in s trnjem posuta, enaka je tudi pot pravega poslanca našega naroda, ki bije boj za svojo eksistenco, za svoje življenje, za boljšo bodočnost zoper nam nanesene zgodovinske krivice. Mar hočete vi slovenski volilci za slovenskimi volilci in sobratu na Kranjskem, ki so si z vdliko večino same narodnjake zvolili, ostati? Ne veste li, da smo mi goriški Slovenci jugo-zahodna trdnjava matere Slovenije? Bode te li pomagali da nas vlada še nadalje na zid pritiska ali clo nenasitljivemu žrelu laškega moloha pripusti? Dan 10. julija bo tedaj za nas Primorce in mater Slovenijo pomenljiv, da morda osodepolni dan; pazite tedaj, da nam bode te bolj rahlo postljali, da ne bode sedaj po taborih se oživljajoča Slovenija škode trpela, da bode te neprestrašeno v trdno sklenjeni falangi glasno klicali: volimo dr. Lavriča in Faganela! Odgovornost je velika in bo padla vsa na vas, vi volilni možje, ako nam nasprotna kandidata volite! Te besede Vam na srce polaga

Eden v imenu mnogih volilcev in rodoljubov.

Iz Koroškega, 1. julija. [Izv. dop.] Za Slovence žalosten izid volitve v Velikovcu ima mnogo korenin, ktere se morajo strebti, ako kedaj hočemo zmagati. Prav sistematično so se srenje skupaj stlačile. V velicah srenjah vlada najhujši birokratizem. Kar je neodvisnih posestnikov, raztrošeni so po deželi; uradniki pa ostanejo na tistem mestu, kjer je sedež srenje. Tako imajo uradniki v srenjskih odborih večino. Oni sestavljajo volitveno listnico in vodijo prvotno volitev. Tudi zdaj so narodnjaki le v malih srenjah večino imeli. Ako se večje srenje ne raztrgajo, težko bo Slovincem zmagati. Narodne, kakor gališka, škocjanska srenja po-

šiljajo le po 1, 2; sedež nemškutarjev pošilja pa 15 volilcev iz Dobrle vesi. Iz Prevalj je prišlo 13 volilcev rudarskih uradnikov ali vsaj od velikonemca Ullmana odvisnih kmetov. Že pred volitvo so ustavoverneži vse spalne izbe in večje dvorane v najem vzeli, da bi Slovincem posebno skupščino zabranili. Oni pa so napravili volitveni shod v pivarni, kamor so volilce s prijaznostjo in hlimbo privlekli. Tam so jim razkladali, kakšnih zaslug(?) sta dozdanja poslanca Puhar in Mertlič priborila in kakšnih dobrot imajo še od njih pričakovati(??). Sitnih interpelacij slov. kmetov so se rešili s tem, da so se ustavili okoli vprašalca in ga z sleparijami čisto omotili. Zastopnika slov. društva so celo čez prag potisnili, ker se je predrznil za besedo prositi. Prepričali smo se, da našim nasprotnikom ni eno sredstvo pregrdo, ako le cilj dosežejo. S strašno surovostjo so mlatili za hrbtom narodnjakov čez poštene, neoskrunjene domorodce in čez duhovščino. Konečno so se še lagali, da eden narodnih kandidatov neče prevzeti volitev, drugi čeravno župan pa ne sme voljen biti. Pri takšni nasprotni agitaciji bi le s strogo edinostjo in odločnostjo Slovenci bili zmagali. Pa te je manjkalo. Posebni interesi pokopali so slogo. Od prejšnjega večera do družega jutra in do zadnje ure pred volitvo trpelo je prepiranje. Četrť ure pred volitvo se je določilo, da se volita dr. Pavlič in Anton Kušaj. Po 46 glasov bi dobili najmanje naši kandidati, ko ne bi še zadnji trenotek libeliški fajmošter g. Puhar, brat ustavovernega kandidata razdril falango klicaje gg. duhovne na stran z besedami: sramota bi bila za duhovnike, kterih je toliko pri volitvi, ko ne bi volili klerikalca. Na to se vname hud prepir, vsled kterega so nekteri narodni volilci v nasprotni tabor potegnili, drugi so se iz same jeze na neslogo in samopridnost celo volitev zadržali, in strašno se je razkadila stranka, od ktere smo se nadejali, da bo sijajno zmagala. 30 volilcev je ostalo zvestih slov. kandidatu dru. Pavliču. G. fajmoštru Kroniku gre posebna hvala, da so se krepko poganjali za edinost. Kar je bilo res neodvisnih, veljavnih volilcev, bili so vsi za dra. Pavliča, n. pr.: Hofman iz Mohlič, Kraut iz Bistrice, Jager od Novega mosta, Muri iz Jezera, Reš itd. Slava jim!

Iz Vipavskega taborišča, 29. junija 1870.
[Izv. dop.] Vse priprave, ves kinč, vse domoljubno veselje za naš tabor je kalilo neugodno vreme, strašna nemčurska burja in lahonski dež. Malo dni pred taborom smo imeli priliko, hoditi po bližnjih okrajih in čudili smo se narodnej zavesti, in občnemu hrepenenju po taboru. Vsaka vas je pripravljala zastave, vozove in pevce vadila, in da je vreme ugodno gotovo bi bilo na taboru v Vipavi toliko ljudi, kakor na Vižmarjih. Jako bi nam bilo ustrezno, če bi bili ljubljanski nemčurji sami se udeležili tega tabora, ker bi se bili prepričali, da je naš narod na Notranjskem tako zbujen, da sta nemčurstvo in lahonstvo le neumnost.

Vkljub slabemu vremenu, ali bolj resnično rečeno — nevihti — je prišlo nenadno veliko naroda, voz za vozom z zastavami in napisi, Črničrh, Idrija, Planina, Postojna, Ajdovščina, Rifenberg, Dornberg, Črnič, Razdrto, vsa Vipavska dolina in Sokoli ljubljanski. Prostor ne pripučša imenovati vse kraje, vse deležnike. Izvrstna godba Primorcev je sprejemala došle in čuli smo marsikterega taborca reči, da če bi tržani ne storili družega, nego, da so muziko najeli, jim bo že zaradi tega vedno hvaležen.

Ker se zaradi nevihte ni moglo taborovati, preložil se je tabor na 14. avgusta, kar so vsi taborci 6000—7000 z veseljem odobrili in drug družemu je rekel: „Takrat se zopet vidimo.“

Zvečer je zvalila izvrstna godba 40 Primorcev mladi svet v čitalniško dvorano na ples, ki je trajal do 2 po polnoči, ki bo vsacemu plesalcu v vednem spominu, ter marsikteremu, ki je pregloboko pogledal v žarno oko svoje plesalke — (toliko krasotic še nismo kmalo videli).

Dasiravno se taborovati ni moglo, je vendar ta dan pomenljiv, kdor se ga vdeležil, se ga bo veselo spominjal, a vsak bo tudi 14. avgusta potoval na narodno božjo pot na Vipavski tabor. Da blagovoljne čitatelje dalje ne trudimo, izrekamo hvalo vsem deležnikom.

Politični razgled.

Na zgornjem Avstrijskem so voljeni v velikem posestvu kandidati, ktere so postavili liberalci.

Minister Vidman je odpuščen. Stremayer je zopet imenovan za ministra uka in bogočastja. Petrinó je potrjen v svojem do zdaj le začasnem ministrovnanji. Ravno tako minister Holzgethan. Vse to, sosebno Stremayrovo imenovanje, jasno kaže, da nam Slovanom od Potockega ni ničesa pričakovati.

V Gradcu je hotel znani kričač Zimmerman narediti javen tabor, pri katerem bi bili vsi nazoči izstopili iz katoliške cerkve. Vlada pak je ta shod prepovedala.

Na Hrvaškem vihar proti magjarizmu veselo raste. V zadnji saborski seji je poslanec Broz ostro interpeliral zaradi odpuščenja profesorjev na gimnaziji. Mameluki bi bili skoro iz kože skočili, ker je interpellant „žalil“ njih gospoda Raucha.

V Lvovu je zopet Zemialkovski stopil proti Smolki kot kandidat. Govoril je proti federalizmu in za pošiljanje poslancev v državni zbor.

Ruski car se bavi zdaj v glavnem mestu nekdanje Poljske, v Varšavi. Sprejet je bil slovesno, mesto je bilo pri prihodu osvetljeno. Morda ni brez političnega pomena, da je šel pozdravit ruskega cara tudi avstrijski vojvoda Albrecht, kateri je bil slovesno sprejet.

Izv. telegram „Sl. Nar.“

V Trstu 4. jul.

Zbor okoličnih rodoljubov sprejel Cegnarjev program soglasno. Najboljši narodnjaki soglasno kot kandidati sprejeti. Volitev okolice v deželni (tržaški) zbor bode sijajna.

Razne stvari.

× (Volilci na Tominskem!) Pošteni možje! Iskreni rodoljubi! Čas volitve je tu — prav resen čas, prav odločivne volitve! Poslanci, ktere boste 10. in 14. t. m. izvolili, bodo z drugimi slovenskimi poslanci vred odločili osodo naše mile Slovenije, odločili, ali imajo Slovenci biti še dalje raztrgano, razsekano telo brez enotnega življenja, ali pa živ, čvrst, upajoč narod združen v edno celoto, v edno srce, iz kterega priteka vsem udom enako zdrava kri. Zedinjena Slovenija je ladja, s katero edino je Slovincem mogoče srečno uiti pogubnim valovom nemškega in laškega morja. Zedinjena Slovenija se je tirjala na vseh taborih, tudi na taboru v Tominu ste izrekli: Hočemo zedinjeno Slovenijo! Zatorej volite le take poslance, ki hočejo Slovenijo zedinjeno v edno kronovino, in kateri so srčni dovolj, v ta namen očitno govoriti in delati. Velika srčnost pri manji učenosti zda več, nego majhna srčnost pri veliki učenosti. Sedel je v deželnem zboru goriškem že marsikteri poslanec velike učenosti, pa je le molčal, ker ni imel srčnosti. Tacih poslancev nikdar ne volite! Kdor nima za Slovenijo srca, naj ostane pri svojih doma. Izvolite pa tiste možake, ktere Vam je priporočilo društvo „Soča“, ker oni so pravi slovenski rodoljubi, srčni dovolj, tudi v deželnem zboru za Slovenijo govoriti in glasovati. Dr. Tonkli, župan Lapanja in okrajni glavar Winkler naj bodo Vaši poslanci! Dr. Tonkli sin kmetovskih starišev je iz Vašega okraja, iz Breginja doma, toraj Vaš domorodec. Njegova srčnost Vam je znana iz zadnjega deželnega zboru; on dela strah vsem laškim poslancem in našim mlačnežem. Zato bi se ga radi slovenski sovražniki znebili, ter rabijo v ta namen črno obrekovanje, ktero bi ga lahko pri Vas ob čast in zaupanje pripravilo, ako bi ne bilo v „Slov. Narodu“ preklicano. Tako obrekovanje se Vam gotovo studij, Vi ne boste slovenskih sovražnikov poslušali, ampak njim na žalost in sebi v prid dr. Tonklita za poslanca volili. Za družega poslanca Vam je priporočen Andrej Lapanja, župan na Ponikvah. Ta možak, sin planin, je po lastni pridnosti in s pomočjo planincem prirojene

Izdatelj in vrednik Anton Tomšič.

bistroumnosti postal eden najbolj urnih županov na Tominskem. On nima visoke učenosti, vendar pisari kakor tajnik v dveh županijah in prednaša svoje misli tudi v govoru dovolj pravilno. V cestnem odboru so njegovi govori zelo veljavni. Prisedniki so se že večkrat čudili, kako more prost kmet, „cel kmet“ tako govoriti. Za tretjega poslanca je priporočen g. okr. glavar Winkler. Njegova dela v prid slovenstva so po vsem Goriškem znana; ni treba priporočila; njegova oseba je dovolj priljubljena. Zato ga je postavila „Soča“ za kandidata trgov, ker je tam najtežja zmaga; Winklerju se pa ni bati, ker je tudi trgovcem ljub. To resnico boste trgovci potrdili dne 14. t. m., ko boste vsi rekli: G. okrajni glavar Winkler bodi naš poslanec!

Poslano.

Na poslano čast. gosp. Marušič-a v Novicah 29. junija, list 26, priobčujem, da ni niti društvo Soča niti odbor Soče v nikakoršni zvezi s dopisi v „Slov. Narodu“ razen denašnjega iz Gorice. — Kandidati Soče so se v občnem zboru izvolili in odbor jih priporoča in podpira do zdaj po drugi poti in ne po dopisih v Narodu. — Glavni mož polit. društva Soče je predsednik gospod dr. Karol Lavrič in ne moja malenkost.

Pri ženitnini občje spoštovanega gsp. Štandrežkega sem menda vsem svatom napil, — celó mojej sosedij

Nježi. Sicer ne razumem, zakaj vpletate moje tako malo važno ime v Vaše dopise.

V Gorici 3. jul. 1870.

E. Klavžar.

Poslano.

Zastop banke „Slavije“ so prevzeli za Cirčno gosp. Gašpar Likar, učitelj; za Jagrše, Šebrejle itd. gosp. Anton Trepal, duhovnik; za Idrijo gosp. Andrej Jekovec vžitinar; za Črničvrh gosp. Janez Golob, duhovnik; za Ajdovščino gosp. Dragotin Balog telegrafist; za Rifenberg gosp. Tomaž Juh, učitelj — kar naznanja
Ivan Železnikar,
nadzornik in organizator.

Dunajska borska 4. julija.

Enotni drž. dolg v bankovcih . . . 60 fl. 10 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. „ „ „ „
Napoli 9 „ 66 „

Valvazor

„Ehre des Herzogthums Krain.“

Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio-zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 gld. na prodaj pri Paul Halm-ovi bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji. (3)

Dober kup kinč za gospode in gospoje.

Ta kinč izdelan iz nove kovi (imenovana novo zlato) odvišen dela pravi kinč, ker ta novi izdelek v barvi in obliki ne stoji za pravim, in ima to dobroto, da vsa stvar ne velja 4. del toga, kar se mora pri pravem plačati za obliko; torej si tem češče lahko vsakdo omisli najnovejše in najmodernejšje. Celo strokovnjaki se lahko motijo pri tem delu, tako natanko je vse ponarejeno.

Najnovejši kinči vse modične oblike iz novega zlata, ktero zmerom ohrani zlato barvo in je torej motljivo podoben pravemu kinču s ponarejenimi kamni in postekljenjem hakor oblika tirja.

Broše, fine po kr. 40, 60, 80, f. najfineje po f. 1.50, 1.80, 2, 2.50.

Uhani, finih par po kr. 50, 80, f. 1, najfineje po f. 1.50, 2, 2.50.

Cele garniture, broše in uhani, 80 kr., f. 1.20, 1.60, najlepše delane f. 2, 2.50, 3, 3.50, 4, 5.

Brasleti, fini po kr. 50, 80, f. 1, najfineje delani f. 1.50, 2, 3, 3.50.

Najlepši kolierji po kr. 90, f. 1.20, 1.50.

Medailoni, finikr. 20, 40, 60, najfineje kr. 80, f. 1.1.50.

Glavniki za v lase, s novo zlato lepšavo po kr. 30, f. 1, 1.50, 2, 3.

Prstani, motljivo izdelani, s raznimi ponarejenimi kamni po kr. 30, 40, 50, 60, 80, f. 1.

Najlepše urne verižice za gospoje, kratke po kr. 50, 80, f. 1, 1.50, 2. Dolge benečanske oblike f. 1.40, 1.80, 2.

Iglice za gospoje po kr. 20, 40, 60, 80.

Gumbe na srajce po kr. 10, 15, 20, 30.

Manšetne gumbe po kr. 20, 30, 40, 60, 80.

Ovratne gumbe po 5 in 10 kr.

Cele garniture srajčnih in manšetnih gumbic najlepše delo po kr. 50, 80 f. 1, 1.50.

Šnopič malenkosti k uram, prav lepo sestavljen po kr. 60, 80, f. 1.

Pravi zlati prstani s kamni po f. 1.50, 2, 2.50.

13lotne puncirane srebrne veriže, v oženji pozlačena, kratke po f. 3.50, 4, dolgo po f. 6, 7.

13lotni srebrni medalijoni, v ognji pozlačeni in postekljenji f. 2.50, 3.

Najmodernejši jekleni kinči.

sestavljeni iz mnogih lepobrušenih jeklenih iglic.

1 broša po kr. 40, 60, 80, f. 1; 1 broša srebrno obrobljena po f. 1.50, 2, 3; 1 par uhanov po kr. 50, 60, 80, f. 1; 1 par uhanov v srebrno obrobjenih po gl. 1.50, 2, 3, 3.50.

Srebrnina, najfineja 13lotna, najnovejšje oblike.

s uradno marko c. kr. dunajske puncarije.

Le ker sem na debelo po ceni nakupil starega srebra, mi je mogoče, po sledeči ceni pravo srebrnino prodajati; staro srebro jemljem v zameno.

1 ducend nož 15 f., 1 dcd. vilic 15 f., 1 dcd. desertnih nož 10—50 f., 1 dcd. desertnih vilic 10—50 f., 1 dcd. žlic teak 58 f. otročjih žlic 35 f., kavinih 26 f., 1 velika žlica za juho 18 f., 1 žlica za sočvrje 12 f., 1 žlica za ribe 12 f., 1 čajni precejelnik 5 f., sladkorni razsipavec 10 f., razsipavec za poper 8 f. 50, klešče za sladkor 6—50 f., povoj za prtiče 4 f., solnica, priprav. 5 f., solnica, dvojna 10 f., jajčni drobljač 5 f., 1 kupica za vino krasna 18 f., posoda za jesih in olje 30 f., korbič za sadje dobro delo 30 f., ročni svečnik 9 f., 50, itd. itd.

Vse to blago se dobi za to ceno v tej kakovosti edino pri podpisnem trgovcu. Cena se za-stonj naznanja, Zapisnik cene je vsakomu zanimljiv. (12)

Krasobazar, A. FRIEDMANN-a na Dunaji, Praterstrasse Nr. 26.

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor O. Killisch v Berlinu.

zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

(26)

Lastniki: Dr. Jote Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janšič.